

היליון מס' 1787 * ט"ז בניסן תשס"ב * 29 במרץ 2002
(sachlav@kfar-hanassi.org.il)

חיים שלי / זהבה בן

אני נושמת את האור שלך. חיים שלי
נושמת עמוק אל תוך הלב
רצה לשמור אותך קרוב אלי. חיים שלי
ואגן עליך מצל של כאב.
אני טועמת את הדיסה שלך. חיים שלי
כמו חלה של שבת מתוקה
שתמיד אקדם אותך. חיים שלי
עם עוגה וחיבוק ונשיקה.

כי אין בעולם אהבה כמו אהבה של אמא
ואין בעולם דאגה כמו דאגה של אמא
ואין בעולם מי שיאהב אותך כמו אמא
רק אמא שלך.

אני חולמת את החיוך שלך. חיים שלי
חולמת שתמיד תחייך
מה לא הייתי עושה בשבילך. חיים שלי
כדי שממני אף פעם לא תלך.

ואין אהבה בעולם כמו אהבה של אמא...

בית כפר הנשיא
אבל וכואב ומשתתף
בצערם של ציונה,
מיכל ובני המשפחה
עם מותה של
אנגה (חנה) סגל ז"ל

ומחזקים את ידיכם

העמוד הפותח

בעצם, לא תכננתי להוציא השבוע עלון. פסח, הכתבות צריכות להגיע מוקדם, צריך להעמיד על הרגליים את כל הצוותים השונים - ווילי, מועדון הזהב, כן כולם שותפים חשובים מאד מאד. אבל, ביום שישי, לאחר ההלוויה של אנגה, פנו אלי חברות וביקשו שאוציא עלון, למען אנגה. אנגה, שערכה את העלון במשך שנים כה רבות בצורה כל כך מסורה. איך אפשר לא להוציא עלון לזכרה. לכן גם ההודעה לגבי הבאת הכתבות היתה מאוחרת. אתכם הסליחה.

אז אנגה, הרי העלון שלך. רוב רובו מוקדש לך. שתביני כמה אהבנו אותך וכמה אנחנו כבר מתגעגעים אלייך. ציונה, מיכל - זה קשה, זו אמא. לא קל להפרד כך. אין כמו אמא. אנחנו מאחלים לכן את כל הטוב שבעולם, לכן ולבני המשפחה שאנחנו יודעים שכולם תומכים בכן. המשפט שיצחק עדר אמר ליד הקבר, מאד מצא חן בעיני: "המקום ינחם אתכם". כן. אין כמו קיבוץ במקרים כאלה. אנגה, יהי זכרך ברוך.

ובעלוננו השבוע - מלבד ההספדים, ישנן מעט כתבות - קודם כל יש את ה"מה נשמע?" שהשבוע, לזכרה של אנגה, חזרנו לשם המקורי. מכתב תודה ממש' סינה, הודעות, שיר לכבוד החג מנטע, ולסיום - מכתב מג'נט פ' לאדי נ' - ראייה אחרת.

בשבוע הבא, לא יצא עלון, מפאת החג. כתבות יש להביא לת.ד. של "דברי" עד יום שני 8.4.02 ל בשעה 20:00.

אז חברים יקרים - שיהיה לנו חג שמח, שקט במדינה ושלא נדע עוד צער.

שבת שלום - **דורית ב'**

ימי הולדת

31/3 טרי לפינג
דליה בוסקילה
אילה אדלשטיין
פלה בן דוד

1/4 עדן מדר (נכד)

2/4 עידן שובל
רוני וגנר
ים בכר (נכדה קולט)
ניצן ויסבקר

3/4	אורלי גולדברג רון ינטיס עמליה סינה (נכדה)
4/4	דנה אגם רבקה מימרן (נכדה נמנוב) עמית ליפא (נינה אפשטיין)
5/4	אריה וולפין לירון גינת מיכל איב בן חיים (נכדה) טל עדר (נכדה) הרי ליפשיץ
6/4	גיורא שינגזיכט יניב בן יהודה איתמר פרנק שושנה (נכד) דניאל אליס איסטון (נכדה)

ימי נישואין

2/4	ברנדה והרי סמיט שושנה וניל שרקי מרשה ואמיר גולן
4/4	דריה ואנטוני שורט

(לא מתרגלת לעולם ל"פירורים!")

- הפעם לכותרת זו משמעות מיוחדת, כי איננה שלנו, איננה של "דברי" כבר לא בינינו. אני רואה אותה לפני מספר שנים, יושבת בחדר וויצמן ליד מכונת הכתיבה, ומסביבה תיקים ישנים ובלויים של חומר שהיא שולפת: לגזור כאן, להדביק פה, לתרגם עוד מאמר בסגנונה הבהיר. יצחק ע' מספר שבתיק האישי שלה, בארכיון יש כ-600 דברי עט שלה. עכשיו היא נחה לצד לו. מחשבה מנחמת. לא ניתן לי הרבה זמן ללקט חדשות.
- תרצה, מזכירתה של שריטה, סיימה את עבודתה ויהודית וויטהם התחילה לחלק את זמנה בין המשרד של קולין ומזכירות הקהילה. בהצלחה יהודית.
 - בהזדמנות זו, אנו מאחלים החלמה שלמה לברכה, אמה של יהודית, שנפלה - ומתארכת זמנית בבית יונתן.
 - קרול ל' שוב נקראה ללונדון, לטפל באמה החולה. נקווה לטוב.
 - תרצה שלנו, זו של דוד, נסעה לפורטו-ריקו לזמן קצר, לבקר את בנה, המשרת שם.
 - עקב ה"מצב" נשארו כמה חדרים ריקים באירוח הכפרי, אפילו לליל הסדר שבדרך כלל היה "אטרקציה" עבור אנשי העיר. חבל - כי האזור כולו כגן פורח. ולא צריך להרחיק לכת, מספיק סיבוב בשיכוני הותיקים!
 - נכון להיום (יום א') ישבו אצלנו בסדר כ-450 איש, אישה וילד, מספר דומה

- לערב ראש השנה. לפי השמועה צילה בן רשף ואודי וגנר יהיו אם ואב הסדר לכל המסובים. חידוש מרענן.
- שי לחא? יש! כר לפי מקור מהימן.
 - דו"ח מחופשת פסח בתלתונים לא הצלחתי לקבל, פשוט כולם עסוקים מעל הראש בעשייה, ניקיונות, קניות והכנות לחא.

חא שמח לכולנו, ושיהיה שקט מסביב!

אלזה

לאינה

נפרדים את היום מאינה שכנתנו, שאתה חלקנו את חיינו זה יותר מיובל שנים, כי מאז שלהי שנות ה-50 גרנו דירה ליד דירה, גידלנו את ילדינו עד שיצאו מן הקן. לא זכור לי שאי פעם רבנו, יתכן שאולי הרמנו את הקול אבל מיד התפייסנו. סיפורה של אינה הוא טיפוסי לכל ילד יהודי-גרמני באותה תקופה. כבת זקונים יחידה למשפחת סוחרים בדיסלדורף, עברו עליה כל מדורות הגיהנום הנאצי, עד שהגיעה, בגיל 11, לאנגליה עם ה"קינדרטרנספורטים" לקרובים. אחר כך לתנועת הבונים ולהכשרת גורסי-ליז. שם גם התחתנה עם לו ז"ל, כמה חודשים לפני עלייתה ארצה, בעלייה ד'.

לחדרה הגיעה, ישר מהאנייה, בסוף '49, ולאחר כחודשיים נשלחה לעבודת חוץ בנאות מרדכי הנצורה, ששם חיו תחת הצליפות מהכפרים הערביים הסמוכים. הייתה בין אלו שעלו על הקרקע במנסורה ושם גם קרה לה נס גדול: בעת ההתקפה האווירית הסורית, בגמר ההפוגה, נפלה פצצה ליד האוהל שבו ישנה. למרבה המזל הפצצה נסדקה ולא התפוצצה.

במשך השנים הייתה לגננת, ולאחר חזרתה משליחות התנועה, להכשרת דיוויד אידר בהורשהם, תפקדה כמורה בבית הספר המקומי ובאיילת השחר. גם לאחר יציאתה לגמלאות המשיכה בהתנדבות בהגשת שיעורי עזר ב"מבוא הגליל". יחד עם כל זה הייתה מעורבת, ב-20 השנים האחרונות, בהוצאת "דברי הכפר", שהרבה שנים ערכה לבד, ורק הפסיקה בזה כשהמחלה נתנה את אותותיה.

ליבנו נשבר באחרונה, בעת שראינו איך היא סובלת ודועכת, ולמרות שידענו שזו רק שאלה של זמן, למרות העליות והירידות במצבה, קיוונו לנס, שלא התממש.

כעת, כשנגאלת מייסוריך, תנוחי בשלום על משכבך.

בטי ויצחק עדר

אינה, חברתי היקרה משכבר הימים -

כשנפרדתי ממך אמש בבית יונתן, ידעתי שאולי זאת הפרידה האחרונה. אני מכירה אותך מעל 55 שנים, מכירה כאדם שלמרות כל תלאות החיים תמיד ראית את חצי הכוס המלאה.

גדלת בת יחידה מפונקת במשפחה שמעל הפינוק והאהבה שהיית עטופה בהם, הספיקה משפחתך להעניק לך את הכוחות שיאפשרו לך להתמודד ולבנות את חיך מחדש. להסתפק במועט במובן החומרי ולשאוף להרבה במובן הרוחני והנפשי. להיות שמחה בחלקיך ולהעריך את החשוב בחיך.

אין ספור פעמים אמרת לי גם ברגעים הקשים במחלתך: "איזה מזל יש לי שבנותי ומשפחותיהן כאן בקיבוץ איתי. שיחד עם חברי בניתי קיבוץ, שעבדתי כל חיי בעבודה מעניינת, שרכשתי חברים אמיתיים ומעל הכל שיש לי נכדים נפלאים". סיפרת לי על מרקם היחסים המיוחדים שנקמו בינך לבין מירית נכדתך הבכורה, מעבר להיות סבתא ונכדה הייתן גם חברות טובות. דבר אחד תמיד העיק עליך, זה שלו ז"ל לא זכה להכיר את חתניו ואת נכדיו. עכשיו איננה, שהנך מצטרפת אליו לעולם שכולו טוב, תוכלי לספר לו על הכל.

אינני רוצה בלכתך לצייר אותך כמלאך, לא פעם חטפנו מחריפות לשונך ומחוזק ביקורתך, מלאך לא היית אך בן אדם כן. השארת אחרך עדות למהלך חיך בעלונ "דברי הכפר" הנשמרים בארכיון ויתכן שבעתיד כאשר באים לדפדף בעותקי "דברי" אולי לרגל איזה אירוע או לכתוב איזו עבודה, השם שלך איננה סגל עורכת "דברי הכפר" יזכר בזיכרון הקולקטיבי של כפר הנשיא. היי שלום חברתי היקרה ונוחי בשלום על משכבך.

רחל אבידור
לזכרה של איננה

אמא יקרה,

ביום בו פגשתי בך לראשונה ידעתי כי זכיתי באמא נוספת וכל החלטותי מאז אותו יום היו בכיוון אחד בלבד: איך לעשות למענך את כל מה שלא עשיתי למען אמי הביולוגית. את מצידך אימצת אותי אל חיקך בחוזקה ובאומץ כאילו הייתי בנך, וכל הסטיגמות אודות החמות של הבעל מעולם לא אפיינו אותך, ואני לא הרגשתי כלפיך כמו חמות.

כשמירית נולדה ולאחר מכן לוטן זאת הייתה בשבילך המתנה הכי גדולה שיכולנו להעניק לך. ואת נכנסת לתפקיד הסבתא במלוא העצמה והרגש. כך גם עשית עם שאר נכדיך שנולדו למיכל. אמי עליה השלום תמיד אמרה לי שמצאתי אישה טובה ותמיד התכוונה אליך ואל ציונה כאחות. אמא יקרה, כל חיך היית צנועה, נדיבה ואי אפשר היה לבקש סבתא יותר טובה.

עוצמת צניעותך ותולדות חיך בנו אותך כאישה חזקה שלא נתנה לך ואת גם לא רצית להזדקק לאף אחד ולא להיות לנטל על המשפחה והחברים.

מהרגע הראשון לפגישתנו גילינו שאנחנו מחוברים אחד לשני בעבותות של אהבה הדדית, וצורת חשיבה קיבוצית דומה.

ואת בדרכך האמנת עד הרגע האחרון בחזון הקיבוץ והשיתוף ומאוד לא אהבת את הדיבורים על ההפרטה, אבל קיבלת את דין התנועה. אצלך לא היה "היום שאחרי" או "היום שלפני", אצלך היו כל הימים - ימים של עשייה ומחשבה קיבוצית.

אמא וסבתא איננה, היום אנחנו נפרדים ממך אבל גם טונות של עפר לא יצליחו להפריד אותנו, ותמיד תמיד נשמתי הטהורה תשכון בבתינו ובנשמתנו לעולמים. אנו מבקשים ממך סליחה ומחילה באם פגענו בך או לא עשינו מספיק למענך כי את עשית למעננו הכל.

יהי זכרך ברוך
תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים
נוחי על משכבך בשלום
ותהיה מנוחתך עדן

שבי, בשם כל המשפחה והחברים.

לאיננה....

איננה ואני עבדנו הרבה יחד - אחת בגן רימון, ואחת בשקד. היו פעולות משותפות, התייעצויות לפני חגים, וזה דווקא מזכיר לי שבתקופה זו ממש, לפני פסח, ערכנו את הסדר בתוך הגנים. היו זמנים.

אך ההכרות איתה הייתה דווקא הרבה לפני כפר הנשיא - עוד בהכשרה. איננה הגיעה לגורסי-ליז קצת אחריו, בלי הרקע התנועתי שהיה לכולנו, אך מהר מאוד השתלבה בחברה. שם גם הכירה את ל"ל, ובבוא הזמן הם נישאו, עלו ארצה, והיו בין ראשוני העולים למנסורה. מי אינו זוכר איך שניצלו בנס כשפגז סורי, במלחמת העצמאות, נחת ממש מחוץ לאוהל שלהם?

בכפר הנשיא נולדו שתי בנותיהם, ציונה ומיכל, ושוב הייתה לנו פגישה והכרות מחודשת כשלשתינו היו ילדים באותם הגילים. פעילותה לא הסתפקה בחינוך - איננה רכשה את אמון החברים, הייתה מזכירת הקיבוץ, והמשפחה כולה יצאה לשליחות תנועתית באנגליה.

מותו הפתאומי של לל, לא שבר אותה - לפחות לא כלפי חוץ. היא הפעילה את כל כוחותיה בעשייה, אם בחינוך ואם בחברה. במשך שנים, היא ערכה את עלוננו דברי הכפר. היא תרמה רבות לפעילות בהתנדבות, האמינה בקיבוץ הישן, והייתה לה לא מעט ביקורת על ההתפתחויות האחרונות בתוך המשק.

איננה הייתה בת יחידה להורים שנספו בשואה. בשנים האחרונות, היא הרבתה לדבר על העבר הרחוק, על ילדותה, על הוריה ומשפחתה, שכולם נספו. היא נסעה עם ציונה לדיסלדורף, עיר מולדתה, אולי לסגור מעגל, אולי גם להעביר לציונה את המסר: לא עוד!

בשנים האחרונות, בריאותה נפגעה. איננה, באומץ, באצילות ובאופטימיות נלחמה במחלה. לא פעם, היא אמרה לי כמה טוב לה שיש לה את שתי הבנות במשק, ובהן ובמשפחותיהן, היא רואה המשך לקיומה.

איננה, תמיד נזכור אותך, ויש לך מקום מיוחד שמור בלבנו. ואתן, ציונה ומיכל והנכדים, תתנחמו. הייתה לכם אמא וסבתא נהדרת. יהי זכרה ברוך.

יעל נמנוב

לאננה היקרה שלי

את ולו - שעכשיו תנוחי לידו, הייתם בשבילי ההורים השניים. בשביל תמיד את היית הסבתא היחידה שהוא הכיר, עד שהגיעו הרי והילדה למשק. בנוסף לכל זה, הייתם גם הורים מאמצים של נורמן. כשאני הגעתי למשק, ופגשתי את ציונה ומיכל היינו מיד לחברות, וכשעברנו ללינה משותפת, מהתחלה ציונה ואני גרנו ביחד באותו החדר בכיתת סטנית. אחר כך עבדנו ביחד במשרד הראשי ב'הבונים', בצבא גרנו חדר ליד חדר והיום אנחנו שכנות וחברות לכל. את תמיד היית אישה צנועה והסתפקת במועט. סבלת הרבה בחיים אבל תמיד המשכת והסתכלת קדימה. אפילו בשלוש השנים האחרונות שהיו מאוד קשות בשבילך, לא אמרת מילה גם ברגעים האחרונים.

מיכל, ציונה וכל הנכדים והנכדות שלך, רק רצו שלא תסבלי, אך עם הלב החזק והלוחם שלך, היה לך קשה לוותר, לא משנה כמה פעמים אמרנו לך שעכשיו הזמן שלך לוותר ופשוט לנוח.

היה לי קשה לעזוב אותך בימים הקשים והאחרונים, ואני לא יכולה להביע במילים כמה שתחסרי לי. אני מודה לאל שאת לא סובלת יותר ושכסוף היית ליד החברים, החברות והמשפחה האוהבת בבית יונתן, שם טיפלו והעריצו אותך, במעט שהספיקו להכיר אותך.

אני אדאג לבנות ולנכדים שלך, וכמה שאוכל, אזכיר להם את הזמנים הטובים שהיו לנו ולהם ונשתדל לזכור אותך כך.

קשה לי, קשה לי להגיד שלום אפילו שבימים האחרונים אמרתי לך הרבה פעמים. תמיד תמיד אזכור אותך כאמא וסבתא אוהבת, וכחברה מסורה לקיבוץ. כמוכן לא אשכח את ארוחות הערב, והתה של אחר הצהריים.

תנוחי בשלום, ויהי זכרך ברוך

ממני באהבה **ג'ודי**

לסבתא האהובה והיקרה

מהיום שבו נולדתי- היום שבו הפכת להיות סבתא, מיד לקחת על עצמך את התפקיד החדש ובאת לבית החולים שבו נולדתי בבאר שבע.

אני לא אשכח את הימים שהייתי חולה ואת באת, ישבת איתי בבית, הכנת לי תה ודיברנו על כל דבר אפשרי, דבר שגרם לי להבריא הכי מהר שאפשר.

לא אשכח את הזמנים בהם הייתי באה אליך להכין שיעורי בית, או סתם לשבת ולדבר, ואת תמיד שאלת אם יש לי שיעורים ואמרת שאת נהנית שאני מכינה אותם אצלך. אני גם מאוד נהניתי ובטוחה שהרבה מהעבודות שבהן הצלחתי זה בזכותך. לא אשכח את ארוחות הבוקר בימי שבת, שבאתי אליך והכנו ביחד ארוחה נפלאה, שזו הייתה חוויה בפני עצמה.

לא אשכח את המשחקים שהיינו משחקות ביחד, כמו, ארץ עיר, שבץ נא, סולמות ונחשים שבהם את ניסית לגרום לי לנצח ואני תמיד רציתי שאת תנצחי.

לא אשכח את היום שבו שברתי את האף כשהייתי בדרך אליך על האופניים, ישר רצתי לבית שלך ואת הרגעת אותי ומיד קראת לאמא ואבא.

לא אשכח כמה אהבתי לבוא לישון אצלך בלילה במיטה הנפלאה שסידרת לי.

לא אשכח את עוגות התפוחים הטעימות, ופשטידות וכדורי הבשר שהייתי אוהבת לבוא ולעזור לך להכין. תמיד אזכור את הטעם הנפלא שלהם.

בנוסף לכל לא אשכח את הסיפורים המעניינים ולעיתים גם המצמררים על עברך הקשה, שישבתי איתך וסיפרת לי כל פרט ופרט, ואני התעניינתי וביקשתי שתספרי עוד ועוד. תוך כדי הסיפורים גם נתת לי טיפים לחיים.

לא אשכח את שלוש השנים האחרונות שבהן סבלת ולא התלוננת אפילו לרגע. תמיד כששאלתי אותך מה שלומך ואיך את מרגישה, את ענית- "בסדר" או "יהיה טוב".

אני רוצה להגיד לך שאת היית חזקה גם בשבילי בתקופה הזו.

כשבשבוע האחרון היית בבית יונתן השתדלתי לבוא לבקר, ואני מצטערת אם לא באתי מספיק.

בשלושת הימים האחרונים באתי לשבת לידך, והיה לי קשה לדבר איתך כשאת לא יכולה לענות לי, כי ראיתי כמה שאת רוצה ומנסה לדבר ולתקשר איתנו.

אני מקווה שעזרתי לך ועשיתי למענך מה שרצית והזדקקת לו, ומצטערת אם לא.

תמיד שמחתי לעזור לך למרות שאת אף פעם לא ביקשת עזרה.

אני אזכור אותך כסבתא אוהבת, צנועה, פעילה ומסורה לנכדיה.

תמיד אזכור את הימים היפים והמהנים איתך, כי כאלו גם אם ארצה, כבר לא יהיו.

אני מתנחמת בכך שאת כבר לא סובלת, אך מתגעגעת אליך מאוד.

אז סבתא- תשמרי עלינו מלמעלה
ונוחי על משכבך בשלום.

ממני הנכדה

האזהבת- **מירית**

אנו מאלי התפעלות

ביום שבת 16.3 אנו, משפחת סינה חגגנו את יום הולדתו ה-80 של ג'ו וערכנו את המסיבה במועדון.
אורחינו התפעלו מהאוכל הטעים והמגוון שהיה באחריותו של יוסי (תודה מעומק הלב ליוסי) ומהסידור של המקום שהיה יפה ומזמין.
ומעל כולם למעייני מסר שניהלה את האירוע מתחילתו ועד סופו.
סידרה את המקום, את השולחנות ואת פינת הישיבה ופרקה בשקט ובסבר פנים נעימות ונתנה לנו הרגשה שאכפת לה שיהיה לנו טוב.
גם לזיווה המון תודות, כאשר הבחינה ביום שישי אחה"צ שהמועדון אינו מסודר, התגייסה לעזור למעייני כדי להבטיח שיהיה לנו אירוע נעים ומוצלח.
לכולכם, תודה רבה מעומק הלב.

ג'ו ושריטה

ממשרד מנהלת הקהילה

תרצה קמואל מסיימת.
מיום ראשון 24.3.2002 תמלא יהודית וויטהם את תפקיד המזכירה המשותפת של מחזור הקהילה והמחזור העסקי.
בכל בקשה שתהיה, החברים מוזמנים להתקשר לטלפון 4970 או 4984 ויהודית תיתן מענה.
לתרצה, אנו מאחלים הצלחה בהמשך הדרך. אנו נתגעגע, ללא ספק.

שריטה

✱ ✱ ✱ ✱ ✱

כמה טוב לחגוג ביחד!!
הללו! הללו! ליל הסדר הגיע
וברכתי רציתי להשמיע
אולי יופיע משהו שיכול לתרום
בכל העולם מצב של שלום
ובין אנשים הרבה הבנה
כן - להתחשב ולעזור - זאת הכוונה

לקראת השינויים
ידאגו שכולנו מבינים
אולי בחוגי בית נוכל לדבר

זאת צורה יותר קלה להסתדר

בליל הסדר נהנה בכל זאת
גם בנינו מבחוח דואגים מה לעשות

חברים, כל יום לשמוח
כי זה חג - לא לשכוח!

חג שמח!

נטע

מכתב לאדי - ראיה אחרת

קראתי את כל מאמריו של אדי בעניין, ובכל פעם שקראתי אותם חשתי יותר ויותר בעיות שלדעתי אדי מתעלם מהן. לכן, אנסה להעלות על הכתב מהו עיוות זה. עמדותיו, גישותיו וכיוונו של אדי היו ראויים לשבח אילו היה מתייחס לאותו עיוות.

אתחיל מההנחה שאין שוויון מוחלט. אנו שונים ביכולות שלנו, באופן בו אנו חושבים, במי אנחנו וברקע שלנו. ובכל זאת עשינו מאמץ לקיים חברה צודקת יותר. אני מאמינה שהרעיון בבסיסו של הקיבוץ הוא הנעלה ביותר שניתן להגיע אליו. הבעיה היא שהוא פשוט לא עבד. הסיבה העיקרית לכך היא שלא היינו מספיק ישרים והגונים. מזה שנים איננו מתמודדים עם שאלת הרכוש הפרטי. זהו העיוות שאליו אני מתייחסת. האלטרנטיבה המוצדקת היחידה לרשת בטחון היא שכל אחד ואחד מאתנו יתרום את כל רכושו הפרטי לקופה משותפת באותו אופן בו מכניסים את המשכורות לקופת הקיבוץ.

אני בטוחה שלו היה זה רצונם של כל החברים, היתה הקהילה שלנו גדלה לממדים שלא דמיינו אפילו. ציפיתי שאתה אדי, תציע זאת, אך בשום מקום במאמריך לא התייחסת לאפשרות כזאת.

וודאי תסכים איתי שיש מתאם בין שעות ארוכות של עבודה ואחריות לבין גובה השכר. דיברת על הילד שלא יוכל ללכת לשלושה חוגים. בוא נבחר תמונה שונה: האב (או האם) שעובדים יום רגיל (7:00 - 16:00) בתפקיד שאינו דורש הרבה אחריות, ושני ההורים יכולים לבלות זמן רב עם ילדיהם בטוילים, משחקים וכו'. זה, ללא ספק, שווה יותר מכל חוג. לעומת זאת, העבודה שיש עמה יותר השקעת זמן ואחריות גוזלת חלק ניכר מזמנה של המשפחה יום יום.

תאר לעצמך, מה היינו יכולים לעשות אילו כל אחד היה תורם לקופה את רכושו הפרטי. היינו יכולים להביא את כל הבתים בקיבוץ לרמה גבוהה של גודל וציוד, להקצות משאבים ללימודים ולפיתוח אישי. הפנטזיה היא אינסופית. זו הייתה יכולה להיות נתיבה אמיתית. רק אם כל חבר מוכן לתת את רכושו הפרטי, יהיה מוצדק לנהל שיטה התובעת 80% מהשכר, כל חודש לכל החיים. ולא יצרנו שיטה שהיא פחות שוויונית מכל שיטה שאני מכירה.

רק לשם דוגמא: בשיטה של 20% - 80% מישוה שיש לו מקורות חוץ, ומצוי בדרגת השתכרות נמוכה או בינונית יכול להגדיל את דירתו, אולי לרכוש מכונית, לנסוע לחופשות בחו"ל וכו'. באותה השיטה מי ששכרו הוא בינוני עד גבוה יכול לחיות בנוחיות אך ללא התוספות שהזכרתי. אני חושבת שזה לא מוסרי להמשיך לחיות בשיטה של 20% - 80% כאשר יש כאלה שיש להם מקורות חוץ, ואינם מוסרים אותם לקופה הכללית. במילים אחרות גישה זו אומרת: שלי - שלי וגם 80% משלך - שלי. אני חשה שעלינו לשנות את השיטה הנוכחית, לא משום שלדעתי היא לא הצליחה. אני מאמינה שהיא פעלה היטב, אבל רק כשלב ביניים. מכיוון שלא התייחסנו לבעיה הסמויה שעליה דיברתי. בשיטה הנוכחית יש גם עיוותים רבים: למשל 50% של עבודה נוספת הוא אחד מהם. כמו כן אני חוששת שאם נמשיך בשיטה זו הקופה המשותפת תצטמק. זאת ועוד, איננו יכולים להתעלם מהעובדה ש-59% מהחברים רוצים שינוי.

ניסיתי להתמודד עם רעיונותיך, אך בנימה אישית יותר הרשה לי לומר לך שהאופן בו אתה כותב שופך שמן על המדורה של חוסר אמון, חשדנות וכעס בתקופה בה אנו זקוקים להבהיר לעצמנו את דרכנו כחברה. דיבוריך על "מכבש", בשעה שהצוות פעל בנאמנות הרבה הרבה שעות ארוכות, בהן הקשיב וניסה לפתור בעיות שעלו, הם ממש לא מוצדקים. השלב האחרון בלבד נמשך חמישה חודשים עד ההצבעה. ההתקפה שלך על צביה והצוות מייצגים 59% מהחברה, ועדיין הם עושים כל מאמץ להשלים את התהליך תוך פתרון בעיותיהם של 41% האחרים. יש לציין את מאמציהם לשבח. בנימה עוד יותר אישית, אומר שיש הרבה סיפוק בכך שאדם מפרנס את עצמו. יש בכך אפשרות לחבר להשתכר יותר ולממש את רצונותיו, ולרכוש לעצמו את הדברים שהוא באמת רוצה מבלי להישען על חלוקה לכלל. חברה טובה צריכה להישען על יסודות הוגנים כלפי כל אחד. הבעיה של מקורות חוץ פרטיים תמיד הייתה אתנו ונשארת אתנו. שיטת רשת בטחון נותנת לגיטימציה, והזדמנויות שוות על בסיס צודק יותר ומוגדר היטב.

ג'נט פרימוסט

נזכור את יקירנו כ' בניסן תשנ"ט (1999) דקל כהן ישר. כ"ב בניסן תשנ"ה (1995) דוריס וייט

"I don't suffer from insanity. I enjoy every minute of it"

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues

(User: "khtalk" password: "mansura")

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!